

Izdala in založila za Tržiški muzej *M. Primožič*
 Fotografije *Janez Žibert* • Oblikovanje *Peter Žebre*

Zadnji lastniki hiše so bili kolarji Kurniki. Najpomembnejši te rodbine je bil kolar in ljudski pesnik Vojteh Kurnik (1826-1886). O njegovem pesništvu najlepše pove moto njegove rokopisne pesmarice:

*Moj oča je Vodnik
 Prešeren pa stric,
 zato sem podpornik
 slovenskih modric.*

Vojteh Kurnik je okrog sebe zbral krog enako mislečih zbirateljev ljudskih pesmi in pregovorov. Zaradi tega je bil njegov vpliv na kulturno podobo kraja precejšen. Zadnja lastnica hiše, pesnikova nečakinja Mici Kurnik, je leta 1972 hišo odstopila muzeju. Zavod za spomeniško varstvo Kranj je hišo strokovno preuredil v etnografsko zbirko bivalne kulture 19. stoletja. Tako je sedaj Kurnikova hiša del kulturne ponudbe kraja s svojimi stalnimi zbirkami in občasnimi likovnimi in drugimi razstavami.

K

urnikova hiša
zavzema v Tržiškem mestnem jedru posebno mesto. Po požaru, ki je leta 1689 upepelil del mesta pod farno cerkvijo, so v začetku in do sredine 18. stoletja, na temeljih in v začrtani tlorisni zasnovi, postavili novo hišo. Zunanji videz uvršča hišo med alpske, določeni detajli pa kažejo na obrtniško hišo (sušilne odprtine skodlaste strehe - nogavičarstvo, pletiljstvo). V pritličju so ob osi črne kuhinje razporejeni kamra s spalnico, kuhinja z zidanim štedilnikom in »hiša« s krušno pečjo. Tloris se v nadstropju ponovi, zanimivo, tudi črna kuhinja. Podstrešje ohranja funkcijo sušilnice (volna). Izvirna hišna oprema prostorov predstavlja bivalno kulturo obrtnika, kakršno je poznal Tržič konec 19. in v začetku 20. stoletja. V delujoči črni kuhinji je mogoče prikazovati peko kruha, sušenje mesa in klobas in kuho preprostih domačih jedi.

